

Arrest

nr. 147 859 van 16 juni 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 27 november 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 augustus 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 7 november 2011 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Hij verklaart op dezelfde dag het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) weigert op 22 mei 2012 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelt tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Op 8 juni 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker. Verzoeker stelt tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.4. Bij arrest nr. 86 582 van 31 augustus 2012 stelt de Raad de afstand van het geding vast in het kader van het beroep gericht tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 22 mei 2012.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 18 september 2012 andermaal een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker. Verzoeker stelt tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.6. Op 1 oktober 2012 dient verzoeker een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.7. Bij arrest nr. 93 603 van 14 december 2012 stelt de Raad de afstand van het geding vast in het kader van het beroep gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 8 juni 2012.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 27 mei 2013 de beslissing waarbij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen onontvankelijk wordt verklaard, de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Verzoeker stelt tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad.

1.9. Bij arrest nr. 113 381 van 6 november 2013 verwerpt de Raad het beroep ingesteld tegen de beslissingen van 27 mei 2013. Tegen dit arrest stelt verzoeker een cassatieberoep in bij de Raad van State, dat toelaatbaar wordt verklaard.

1.10. Bij arrest nr. 117 810 van 29 januari 2014 verwerpt de Raad het beroep ingesteld tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 18 september 2012.

1.11. Verzoeker wordt op 13 maart 2014 aangetroffen in illegaal verblijf. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beslist andermaal tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelt tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.12. Bij arrest nr. 227.898 van 26 juni 2014 vernietigt de Raad van State het arrest nr. 113 381 van 6 november 2013 van de Raad voor zover dit arrest het beroep tegen de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod verwerpt. Voor het overige wordt het cassatieberoep verworpen.

1.13. De gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beslist op 4 augustus 2014 tot de intrekking van het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod van 27 mei 2013. Verzoeker wordt hiervan op 28 oktober 2014 in kennis gesteld.

1.14. De gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 8 augustus 2014 nieuwe beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissingen worden verzoeker op 28 oktober 2014 ter kennis gebracht.

Het bevel om het grondgebied te verlaten is gemotiveerd als volgt:

“De heer die verklaart te heten:

Naam + voornaam: [A. H.]

[...]

nationaliteit: Bangladesh

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing töt verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d 18.09.2012, betekend op 21.09.2012."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

2.2. Verweerder werpt in zijn nota met opmerkingen een exceptie van niet-ontvankelijkheid van het beroep op, wegens gebrek aan belang. Hij stelt dat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, in casu verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Hij zet uiteen dat hij, gelet op voormelde wetbepaling, bij een eventuele vernietiging van deze beslissing, behoudens in het geval hierdoor hogere rechtsnormen zouden worden geschonden, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, indien blijkt dat verzoeker op het grondgebied van het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten. Verweerder wijst er eveneens op dat er sprake is van een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten, nu verzoeker reeds bij beslissing van 18 september 2012 bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten en dit bevel definitief en uitvoerbaar is.

De Raad dient op te merken dat er echter gevallen denkbaar zijn waarin de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, zelfs uit hoofde van een gebonden bevoegdheid, bekleed is met een onwettigheid. Steeds dient te worden onderzocht of de verzoekende partij een dergelijke onwettigheid, klevend aan het bevel om het grondgebied te verlaten, in haar middelen heeft aangevoerd (cf. RvS 9 maart 2004, nr. 129.004). Daarenboven mag geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Dit blijkt ook uit het gestelde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoeker de schending inroept van hogere rechtsnormen, waaronder artikel 3 van het EVRM. Door te stellen van oordeel te zijn dat de aangevoerde schending van hogere rechtsnormen ongegrond is, loopt verweerder vooruit op het onderzoek van dit middel door de Raad.

Er kan niet zonder meer worden gesteld dat verzoeker geen belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid wegens gebrek aan belang wordt derhalve verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het EVRM, van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het consequentiebeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“[...] De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsplicht een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

[...] Artikel 7 van de vreemdelingenwet luidt als volgt [...]

[...]

De minister of zijn gemachtigde beschikken aldus over een discretionaire bevoegdheid om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. In tegenstelling tot wat verwerende partij in casu heeft gedaan, zijnde automatisch een bevel om het grondgebied af te leveren, moet men weldegelijk afdoende motiveren en waarom met het bevel om het grondgebied af te leveren heeft afgegeven aan verzoekende partij.

Dergelijke discretionaire bevoegdheid houdt aldus in dat - alvorens een bevel om het grondgebied te verlaten - verwerende partij sowieso moet nagaan of er een mogelijke schending dreigt van internationaal recht, en zeker artikel 3 EVRM bij de tenuitvoerlegging van dergelijke beslissing.

In de thans bestreden beslissing geeft verwerende partij als reden van de beslissing: ‘Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort.’

Verwerende partij verliest echter in de thans bestreden beslissing het eerste deel van artikel 7 uit het oog, waarin duidelijk staat “ONVERMINDERD meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”.

[...] Indien er aldus een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven, moet steeds duidelijk gemotiveerd worden waarom zulks wordt gedaan en moet -in plaats van automatisch dergelijke beslissing af te geven - automatisch gemotiveerd en nagegaan worden of de uitvoering van dergelijke beslissing geen schending inhoudt van de fundamentele, internationaal gevestigde grondrechten van elkeen.

Zo leest verzoekende partij bijvoorbeeld ook niet in de bestreden beslissing dat rekening werd gehouden met alle elementen waarover waarover verwerende partij, onder meer door het indienen van een aanvraag ex. Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, beschikte. Zoals tevens blijkt uit de aanvraag tot medische regularisatie is verzoekende partij ernstig ziek en kan zij niet terugkeren naar haar land van herkomst omdat er aldaar geen adequate medische behandeling aanwezig is. De uitwijzing van een zieke naar een land waar onvoldoende medische voorzieningen voorhanden zijn, kan dergelijke behandeling uitmaken.² Dit is tevens de reden waarom een cassatieprocedure werd opgestart bij de Raad van State. Deze procedure is nog steeds hangende.”

3.1.2.1. De Raad leest in het betoog geen concrete uitleg aangaande de wijze waarop artikel 13 van het EVRM en het “consequentiebeginsel” zouden zijn geschonden door de bestreden beslissing. Deze onderdelen van het middel zijn derhalve onontvankelijk.

3.1.2.2. Kernbetoog van verzoeker is dat de bestreden beslissing, gelet op de inleidende zin van artikel 7 van de Vreemdelingenwet die verwijst naar meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, diende te motiveren aangaande “alle elementen” waarover verweerder beschikte “onder meer” door het indienen van een aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Dit betoog behelst eerder de formele motiveringsplicht dan de materiële motiveringsplicht. De Raad ziet niet in waarom verweerder diende te motiveren aangaande de aanvraag die ingediend werd op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, daar waar er voorafgaandelijk aan de bestreden beslissing een beslissing werd getroffen aangaande deze aanvraag, namelijk op 27 mei 2013. Deze beslissing is bekleed met het privilège du préalable totdat ze vernietigd wordt. Verweerder mag dan ook uitgaan van de geldigheid ervan en dient derhalve niet meer te motiveren aangaande elementen betreffende artikel 9ter van de Vreemdelingenwet die reeds beantwoord werden, of de elementen van deze aanvraag aan een hernieuw onderzoek te onderwerpen, zelfs niet indien ondertussen een cassatieberoep werd ingediend tegen het arrest van de Raad nr. 113 381 waarbij het beroep dat onder meer ingediend werd tegen de beslissing genomen met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet verworpen werd. Ondertussen staat, gelet op het arrest van de Raad van State nr. 227.898 van 26 juni 2014, ook vast dat de beslissing inzake de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet definitief is. Voor zover verzoeker nog een motivering in de bestreden beslissing verwachtte aangaande “andere elementen” in het licht van de inleidende zin van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, komt het haar toe dit te specificeren, quod non. Het komt de Raad niet toe om dit te gaan invullen ten behoeve van verzoeker. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan die alsnog kunnen wijzen op een mogelijke miskennis van een hogere rechtsnorm, en in het kader waarvan enig onderzoek of enige motivering zich opdrong. Verzoeker maakt met zijn betoog geen schending van de (materiële) motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 3 van het EVRM en van artikel 7 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

3.1.2.3. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij licht het middel als volgt toe:

“[...] De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

[...] In de thans bestreden beslissing wordt met geen woord gerept over de gezondheidstoestand van verzoekende partij.

De wet stipuleert nochtans dat verwerende partij dient rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van een derdelander bij het nemen van een beslissing tot verwijdering.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet luidt immers als volgt:

“Art. 74/13. [1 Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.]”

Uit de thans bestreden beslissing blijkt geenszins dat verwerende partij heeft rekening gehouden met de gezondheidstoestand van verzoekende partij (Cfr. Onontvankelijke 9ter).

[...] Verzoekende partij is dan ook van mening dat verwerende partij de materiële motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 74/13 Vreemdelingenwet schendt."

3.2.2.1. Verzoeker betoogt dat ten onrechte in de bestreden beslissing niet is gemotiveerd omtrent zijn gezondheidstoestand. Zoals reeds werd opgemerkt bij de bespreking van het eerste middel, geeft verzoeker aldus eerder aan dat er sprake is van een miskenning van de formele motiveringsplicht, in plaats van de materiële motiveringsplicht. De Raad merkt op dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoeker neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat hij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van de bestreden beslissing kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt. In zoverre verzoeker een motivering in de bestreden beslissing wenste terug te vinden betreffende zijn gezondheidstoestand zoals hij deze inriep in zijn verblijfsaanvraag, herhaalt de Raad dat niet kan worden ingezien waarom verweerder diende te motiveren aangaande de aanvraag die werd ingediend op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, daar waar er voorafgaandelijk aan de bestreden beslissing een beslissing werd getroffen aangaande deze aanvraag, namelijk op 27 mei 2013. In het kader van dit onderzoek van de aanvraag om machtiging tot verblijf werd op 27 mei 2013 – en na een tussenkomst van een ambtenaar-geneesheer – reeds vastgesteld dat er geen medische elementen voorhanden zijn die een verblijfsmachtiging in België op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet noodzaken of die zich verzetten tegen een terugkeer naar het land van herkomst. De ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf, en de hierin opgeworpen medische problematiek die volgens verzoeker een terugkeer zou verhinderen, vormde aldus geen beletsel (meer) om de bestreden beslissing te nemen. Nu verweerder in de beslissing van 27 mei 2013 reeds toelichtte dat de medische problemen van verzoeker niet van aard zijn dat deze een terugkeer naar het land van herkomst verhinderen of een verblijfsmachtiging in België noodzaken, blijkt niet dat enige uitdrukkelijke motivering in dit verband zich nog opdroeg in de bestreden beslissing. Een schending van de formele motiveringsplicht kan niet worden vastgesteld.

3.2.2.2. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt verder:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

De Raad stelt in casu vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verweerder op 4 augustus 2014 wel degelijk een onderzoek voerde in het licht van voormelde wetsbepaling. Zo bevat het dossier een stuk in dit verband dat stelt als volgt:

"1. Gezins- en familieleven

Betrokkene toont niet aan dat er nog andere gezinsleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8 van het EVRM.

2. Hoger belang van het kind

Zie punt 1

3. Gezondheidstoestand

In geen enkel aangebracht medisch attest wordt een onmogelijkheid tot reizen geattesteerd."

Aldus kan worden aangenomen dat verweerder bij het nemen van de thans voorliggende verwijderingsmaatregel wel degelijk rekening hield met de betreffende elementen.

Ook thans betoogt verzoeker niet enig gezins- of familieleden in België te hebben en geeft hij niet aan kinderen te hebben in België. Inzake verzoekers gezondheidstoestand werd daarenboven in een eerdere beslissing van 27 mei 2013 reeds vastgesteld dat deze een verblijf in België niet noodzaakt en zich niet verzet tegen een terugkeer naar het land van herkomst. Verzoekers gezondheidstoestand werd aldus ook reeds in rekening genomen door het bestuur. Deze beslissing is thans definitief. Evenmin blijkt dat er op dit punt nieuwe gegevens voorhanden waren waarmee ten onrechte geen rekening werd gehouden.

In deze situatie kan niet worden vastgesteld dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet werd miskend.

3.2.2.3. Zoals reeds werd opgemerkt, stelde verweerder voorafgaand aan de bestreden beslissing reeds vast dat de medische problematiek zoals ingeroepen in de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet geen verblijfsmachtiging in België noodzaakt en geen terugkeer naar het land van herkomst in de weg staat. Hierbij werd vastgesteld dat een dergelijke terugkeer gelet op de medische problemen ook geen schending van artikel 3 van het EVRM met zich mee zou brengen. Er blijkt aldus niet dat deze medische problematiek de afgifte van het aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten in de weg stond. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan die alsnog een invloed konden hebben op de bestreden beslissing en waarmee ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden of die het kennelijk onredelijk karakter van deze beslissing kunnen aantonen. Een manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel wordt evenmin aangetoond.

3.2.2.4. Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het EVRM.

Hij stelt als volgt:

"[...] Indien verzoekende partij de thans bestreden beslissing niet zou aanvechten, zou het bevel om het grondgebied te verlaten onverminderd definitief worden zonder dat verzoekende partij nog een rechtsmiddel kan opwerpen om haar uitwijzing tegen te gaan.

Verzoekende partij weet immers momenteel niet waarheen de Belgische autoriteiten haar zullen uitwijzen en op welke manier dit zou gebeuren. Dit alleen al zorgt ervoor dat de mogelijkheid om dit verzoekschrift in te dienen onmogelijk een daadwerkelijk beroep kan worden genoemd.

Om eventueel in de toekomst nog een rechtsmiddel te hebben om dit tegen te gaan heeft verzoekende partij er echter toch voor geopteerd om de thans bestreden beslissing aan te vechten.

Ter zake wenst verzoekende partij dan ook te verwijzen naar een recent arrest van het Europees Hof d.d. 2 oktober 2012 (verzoeknummer: 33210/11). Dit betrof de situatie waarin een Afghaanse familie op het moment van haar asielaanvraag tevens onmiddellijk een terughoudingsbevel betekend kreeg. Op het moment dat de asielaanvraag negatief werd afgesloten voor Uw Raad besliste de verwerende partij om betrokkenen naar Rusland terug te drijven. Verwerende partij was van mening dat dergelijke terughouding artikel 3 EVRM niet schond en dat betrokkenen, indien zij van oordeel waren dat dit wel het geval was, beroep hadden moeten indienen tegen dit terughoudingsbevel.

Het Europees Hof oordeelde echter anders: "Or, la Cour n'aperçoit pas quels arguments spécifiques les requérants auraient pu invoquer pour éviter un retour en Afghanistan via la Russie." (cf. randnummer 96)

"Du fait que les requérants, en déposant une demande d'asile, avaient saisi les instances d'asile de l'examen de leurs craintes liées à un retour en Afghanistan, la Cour se doit de vérifier s'ils ont disposé dans ce cadre d'un recours remplissant les exigences de l'article 13 et les prémunissant contre un refoulement arbitraire, même indirect, vers l'Afghanistan." (randnummer 99)

Hoewel de situatie in casu niet identiek is (het betreft immers een bevel om het grondgebied te verlaten en er is geen asielprocedure hangende), is ze wel degelijk vergelijkbaar.

Verwerende partij kan zich echter tevens op dit passe-partout bevel beroepen om verzoekende partij gedwongen uit te wijzen.

Hoe een dergelijke uitwijzing zal plaatsvinden en of het werkelijk naar een land gaat zijn waar men de schending van artikel 3 daadwerkelijk onderzocht heeft, is verzoekende partij nog niet duidelijk. Immers de uitwijzing van een zieke naar een land waar onvoldoende medische voorzieningen voorhanden zijn, kan dergelijke behandeling uitmaken.

Op het moment dat dit wel duidelijk zal zijn, heeft de verzoekende partij geen enkel middel meer om Uw Raad hieromtrent te vatten teneinde een eventuele schending van artikel 3 EVRM te voorkomen. Dit is niet ernstig. Het is dan ook deze praktijk die het EHRM au fond afwijst.

Mutatis mutandis meent verzoekende partij dan ook dat, in de mate dat het thans bestreden bevel een gedwongen uitwijzing toelaat op vooralsnog onbekende wijze, die dan later niet meer aanvechtbaar zal zijn, artikel 13 EVRM schendt.

Uw Raad is misschien de mening toegedaan dat verzoekende partij de schending van artikel 3 EVRM niet genoeg concretiseert. Hoe kan verzoekende partij echter deze concretiseren wanneer de bestemming van de gedwongen terugkeer nog onbekend is?

Het probleem is nu net dat, wanneer de bestemming wel concreet is en nog verzoekende partij wel haar grief in de zin van artikel 3 EVRM zou kunnen concretiseren, dit bevel reeds definitief zou kunnen zijn en dus de legitimatie voor deze schending zou vormen, zonder dat verzoekende partij nog enig rechtsmiddel voorhanden heeft.

Verzoekende partij meent dan ook dat dit bevel om deze reden vernietigd dient te worden. Ofwel brengt de wetgever zijn wetgeving in lijn met artikel 13 EVRM, ofwel kan een dergelijk bevel pas verzoenbaar worden geacht met artikel 13 EVRM wanneer alle modaliteiten omtrent de gedwongen uitwijzing bekend zijn, ofwel stelt verwerende partij expliciet in haar bevel dat dit geen titel kan vormen tot een gedwongen uitwijzing.

[...] Wat betreft het aantonen van belang:

Tevergeefs zou de verwerende partij opwerpen dat het huidige verzoekschrift louter hypothetisch van aard is, daar er geen gedwongen uitwijzing is. Dit is niet echter de kern van het probleem. Het bevel is immers maar 30 dagen aanvechtbaar en kan daarna op ieder moment uitgevoerd worden, maar wanneer de uitvoeringsmodaliteiten vaststaan, is geen beroep meer mogelijk, dus is er een 'protection gap' waar het arrest Singh (Cfr. Supra) toepassing moet vinden. De wetgeving zou moeten aangepast worden, zodat als een bevel wordt uitgevoerd, een nieuw beroep mogelijk wordt. Een bevel wordt nu een passe-partout en dit is niet verenigbaar met het arrest Singh en art. 3 gecombineerd met art. 13 EVRM, want er is geen mogelijkheid om dit nadien nog aan te kaarten voor de Raad. Het bevel is niet verenigbaar met de rechtspraak van het EHRM, want als het bevel wordt uitgevoerd is er geen effectief rechtsmiddel meer voorhanden.

Tevergeefs zou de verwerende partij opwerpen dat zij de bestreden beslissing nam in het kader van een gebonden bevoegdheid en dat verzoekende partij, ingevolge de hierboven geciteerde rechtspraak van Uw Raad, het nodige belang zou ontberen bij huidig verhaal.

Uw Raad stelde immers: ondanks de gebonden bevoegdheid waarover een bestuur beschikt, kan de verzoekende partij toch een belang hebben bij het bestrijden van een rechtshandeling indien aan deze rechtshandeling een onwettigheid kleeft of wanneer zij het internationaal verdragsrecht schendt (RvV 21 april 2008, nr. 10.251).

[...] Artikel 13 EVRM is uiteraard internationaal verdragsrecht en dus kan verwerende partij niet stellen dat verzoekende partij geen belang zou hebben bij onderhavig verhaal.

Er wordt dan ook met aandrang verzocht het bevel om het grondgebied te verlaten niet definitief te maken en deze te schorsen en nietig te verklaren."

3.3.2. Daar artikel 13 van het EVRM geen onafhankelijk bestaan heeft, maar slechts kan worden ingeroepen in samenhang met de verdragsbepaling waarvan de schending wordt ingeroepen (RvS 4 januari 2006, nr. 153 232), bestudeert de Raad in eerste instantie de opgeworpen schending van artikel 3 van het EVRM.

De Raad benadrukt dat de bescherming die een vreemdeling kan ontnemen aan het verbod op foltering of op onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing uit artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing zal vinden. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin.

De Raad stelt vast dat verzoeker geen enkel argument aanbrengt om een mogelijke schending in zijn hoofd van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken ten aanzien van het land met betrekking tot waarvan hij stelt de nationaliteit te hebben en vanwaar hij stelt afkomstig te zijn, zijnde Bangladesh. In dit verband blijkt uit het administratief dossier ook dat verzoekers asielaanvraag definitief is afgewezen en ook de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen werd afgewezen thans definitief is. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat er thans sprake is van enige nieuwe gegevens.

Verzoeker betoogt dat hij niet weet naar welk land hij desgevallend gedwongen zal worden verwijderd. Hij verwijst dienaangaande naar een arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM) van 2 oktober 2012.

Er dient op te worden gewezen dat het verzoeker, in het kader van het onderhavige beroep, vrij staat elk risico op schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen. Het thans aangevochten bevel stelt dat verzoeker het grondgebied van België evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen moet verlaten, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven. Thans is er dus geen sprake van een gedwongen tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing of van een gedwongen verwijdering. De Raad stelt vast dat verzoeker in eerste instantie zelf moet gaan beoordelen naar welk land hij zich zal kunnen begeven. Er blijkt alvast niet dat er, vanuit het oogpunt van artikel 3 van het EVRM, een beletsel is opdat verzoeker vrijwillig gevolg kan geven aan de thans bestreden beslissing, nu in ieder geval niet blijkt dat hij niet kan terugkeren naar Bangladesh. De bestreden beslissing legt verzoeker verder ook geenszins een verplichting op om zich te begeven naar enig ander land, zodat niet kan worden ingezien op welke wijze de bestreden beslissing een schending zou inhouden van artikel 3 van het EVRM. Evenmin voert verzoeker elementen aan die zouden kunnen wijzen op een schending van artikel 3 van het EVRM indien hij naar een ander land zou worden uitgewezen.

In de mate overigens dat de huidige bestreden beslissing zou kunnen dienen als grond voor een gedwongen verwijdering toont verzoeker niet aan dat hij naar een ander land zal worden gerepatriëerd dan het land waarvan hij de nationaliteit heeft, zijnde Bangladesh, en de gegevens van het dossier laten evenmin toe om enige indicatie daaromtrent te zien. In tegenstelling tot de zaak Singh e. a. t. België waarnaar verzoeker verwijst (EHRM 2 oktober 2012, nr. 33210/11) waar er discussie was omtrent de Afghaanse nationaliteit van de verzoekers en er duidelijk sprake was van een risico op uitwijzing naar Rusland, met vervolgens risico op uitwijzing naar Afghanistan, is in casu de Bengaalse nationaliteit van verzoeker niet betwist. Bijgevolg is het betoog aangaande de onduidelijkheid van het land waarnaar verzoeker zou worden teruggestuurd bij uitvoering van het bevel, theoretisch. Voor het overige vormt de kritiek van verzoeker in het kader van artikel 13 van het EVRM dat hij op dit moment niet weet waarheen en onder welke modaliteiten de gedwongen uitvoering van het huidig bevel zal gebeuren, zodat hij voorliggend beroep dan ook indient om zijn rechten te vrijwaren, een wetskritiek waarvoor de Raad niet bevoegd is, dan wel een theoretisch en hypothetisch betoog nu het uitgangspunt ervan, met name een gedwongen verwijdering, verre van een zekerheid is. De Raad kan alleen maar vaststellen dat verzoeker, middels het onderhavige beroep, zich heeft kunnen verweren tegen de bestreden beslissing alvorens een gedwongen tenuitvoerlegging kon plaatsvinden. Hij toont thans geenszins een schending aan van artikel 13 van het EVRM, ook al niet om reden dat deze bepaling slechts kan worden ingeroepen in samenhang met de verdragsbepaling waarvan de schending wordt ingeroepen (RvS 4 januari 2006, nr.153.232) en de schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk werd gemaakt.

Door vervolgens een toelichting te geven over het belang dat hij meent te hebben bij huidige beroepsprocedure – hetgeen in casu niet wordt betwist – toont verzoeker evenmin aan dat enige schending van de artikelen 3 en 13 van het EVRM voorligt.

Een schending van de artikelen 3 en 13 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt

Het derde middel is ongegrond.

3.4.1. Verzoeker voert in een vierde middel de schending aan van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“[...] Verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat thans werd afgegeven, zowel in strijd is met de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, als met artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

[...] Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt:

“Recht op behoorlijk bestuur

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

— het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

— het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,

— de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.”

[...] Het bevel kan gegeven worden door de minister of door zijn gemachtigde.

Traditioneel werd gesteld dat de vreemdeling niet op voorhand gehoord dient te worden, noch kennis genomen te hebben van het dossier, nu de hoorplicht, als algemeen beginsel van het behoorlijk bestuur, geen toepassing zou vinden in het Vreemdelingenrecht.

Deze stelling moet echter worden herzien t.g.v. de inwerkingtreding op 1 december 2009 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarvan artikel 41 “Recht op behoorlijk bestuur”, lid 2, a) bepaalt dat dit recht inhoudt “het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen”. Volgens artikel 41, lid 1 is dit artikel strikt genomen alleen gericht tot de instellingen van de Europese Unie en verplicht het dus niet de lidstaten. Krachtens de toelichting bij artikel 41 is het recht op behoorlijk bestuur evenwel door de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg erkend als een algemeen rechtsbeginsel, zodat het als dusdanig kan worden ingeroepen.

De vreemdeling kan vragen dat de belangrijkste elementen van de verwijderingsbeslissing, met inbegrip van de informatie m.b.t. de rechtsmiddelen, schriftelijk of mondeling worden vertaald in een taal die hij begrijpt of waarvan men redelijkerwijze kan veronderstellen dat hij die taal begrijpt; dit wordt uitdrukkelijk vermeld in de beslissing (art. 74/18 Vw).

[...] Verzoekende partij is dan ook van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat haar thans automatisch betekend werd, diende te worden voorafgegaan door een gehoor.

In casu werden artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de hoorplicht manifest geschonden.”

3.4.2. De Raad merkt op dat niet blijkt dat verzoeker zich dienstig kan beroepen op een miskennis van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Uit de bewoordingen hiervan volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67). Niettemin dient te worden vastgesteld dat in zoverre verzoeker zich beroept op het recht om te worden gehoord dit recht wel integraal deel uitmaakt van de eerbiediging van de rechten van verdediging, die een algemeen beginsel van Unierecht

uitmaken (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45).

Er wordt op gewezen dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). In casu beperkt verzoeker zich tot een theoretische uiteenzetting en laat hij na aan te geven welke specifieke omstandigheden hij in het kader van het hoorrecht had willen aanvoeren en op welke wijze die elementen zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure. De schending van het hoorrecht of de rechten van verdediging wordt niet aangetoond.

Verzoeker wijst verder nog op de bepaling van artikel 74/18 van de Vreemdelingenwet, doch zonder te duiden op welke wijze de bestreden beslissing deze bepaling zou miskennen. Enige concrete toelichting in dit verband ontbreekt volledig. Dit onderdeel van het middel is dan ook niet ontvankelijk.

Het tweede middel kan niet worden weerhouden.

Het derde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juni tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

I. CORNELIS